

ook al houdt men zich niet voor heilig, toch elken prikkel, om zich als een arm zondaar voor God op de knieën te werpen. Vandaar dat men aan de verzoening door het bloed van het heilige Godslam zoo weinig behoefte gevoelt, het Kruis van Golgotha niet begrijpt, en voortleef in de zelfbeheersching van toch eigenlijk een onberispelijk, braaf burger, zoo al niet in het Koninkrijk der hemelen, dan toch in het koninkrijk van ons aardse vaderland te zijn.

Hoog noodig is het daarom, dat de prediking in Christus' kerk, aan de Schrift getrouw, dit valsche, zieldoendend en geloofverstrikkend zondebegrip uitrocie, en er de diepere, Schriftuurlijke opvatting voor in de plaats stelde. En zeker, dat kan men nu beproeven, door op Adam en het paradijs, en de erfzonde terug te gaan, en leestellig is dat ook uitnemend, maar de Schrift volgt toch gemeenlijk een anderen weg.

Ze ontsluit ons namelijk achter het kwaad, waarvan we weet hebben, een tweede, veel uitgebreider gebied van onze zonden, waarover we geen rechtstreeksche wroeging kennen. Zoo bidt de vrome in Psalm 19: „Heere, reinig mij van de verborgen afdwalingen!" Zoo schrijft de apostel Johannes: „Indien reeds ons hart ons veroordeelt, God is meerder dan ons hart, en weet alle dingen". Zoo hooren we, dat reeds wie zijn broeder haat, een moordenaar is. En zegt Jesus, dat „wie een vrouw aanziet, om haar te begeren, alreede overspel in zijn hart heeft gedaan." Ja, geheel overeenstemming, was er reeds door Mozes een offerande ingesteld voor wie zonder het te weten zich „door afdwaling" schuldig voor God had gemaakt.

Ieder voelt, hoe oneindig veel dieper dit gaat.

De zaak ligt namelijk zoo, dat men drie vragen kan stellen. De eerste: Wat vind ik zelf in mij verkeerd? De tweede: Wat vinden menschen, die hooger staan dan ik, en mij intiem kennen, verkeerd in mij? En de derde: „Wat keurt God in mij af?"

Op de eerste vraag geven we dan een, o, zoo beknopt antwoord. We vinden onszelven meest o, zoo goed, hoogstens met enkele vlekjes. Op de tweede vraag is het antwoord reeds veel breder, maar meestal hooren we dit niet, of willen er, als het ons ter oore komt, niet aan. Maar toch, het volle, alomvattende antwoord komt eerst op de derde vraag: *Wat keurt God in mij af?* en wiens oor voor dat antwoord opengeeft, die belijdt volmondig, dat zelfs zijn beste werken door de zonde van zijn hart vergiftigd zijn.

Dit is dan ook het diepgaand onderscheid tusschen moraal en religie. Wie vroom voor God leeft, vraagt ten slotte altoos, hoe God hem beoordeelt, en wie zich dat afvraagt, zinkt zoo diep in eigen besef weg, dat hij vanzelf het Kruis omkijkt, en weet alleen bij genade te leven.

Maar juist hierdoor valt dan ook een heel ander licht op de dusgenaamde zonde der onbedachtzaamheid.

De aardse rechter veroordeelt zulk een zonde in den regel niet, of rekent ze althans aan als zeer verzachtende omstandigheid. In het oordelend verkeer voegen we elkaar wel toe: „Ge hadt er om moeten denken." Maar de diepe opvatting, dat de onbedachtzaamheid een wezenlijke zonde is, die God eens zelfs met den dood gestraft heeft, vindt ge buiten de Schrift niet. En wat nog bedenkelijker is, onze eigenliefde is zoozeer geneigd, alle zonde der onbedachtzaamheid te verontschuldigen, dat we soms er wel spijt, ja, bittere spijt van hebben, als we door onbedachtzaamheid anderen leed berokkenen, maar dat het toch ook dan zelfs niet in ons opkomt, er zonde voor God in te zien.

En toch is de onbedachtzaamheid dat wel degelijk; althans zoo dikwijls er onbedachtzaamheid in eigenlijken zin bij in het spel is; en of dit het geval is, kunnen we het best aan anderen afmeten.

Als een ander, van gelijke gave van inzicht en doorzicht als wij, maar een die wakker en oplettend was, dezelfde onbedachtzaamheid niet zou begaan hebben, staan wij, zoo wij in onze onnadankendheid wel in zulk een onbedachtzaamheid vervielen, schuldig, en begingen zonde voor God.

Niet alle personen staan hierin gelijk. De eene ontving van God veel rijker gave van vooruitzien der gevolgen, en God die rechtvaardig is, zal een iegelijk oordelen naar de gave die hem verleend is. Maar van de ons verleende gaven zullen we dan ook Gode rekenschap geven, en voor wat we, zoo we die gaven volledig gebruik hadden, hadden kunnen voorzien, maar door onze onbedachtzaamheid verwaarloosden, staan we voor den heiligen God in onze zonde.

De gevolgen van zulk een onbedachtzaamheid kunnen klein, maar kunnen ook ontzettend zijn. Een legeraanvoerder kan er een fout door begaan, die aan duizenden personen het leven kost en de toekomst van zijn land in de waagschaal stelt. Maar, groot of klein, de gevolgen komen wel terdege bij God voor uw rekening, zoo dikwijls ge door opmerksaam, wakker, helder en oplettend te zijn, het kwaad hadt kunnen voorkomen.

Het groote gevaar schuilt hier in onze aangewende hebbelijkheid.

Ge kent zelf in het leven zeer goed het onderscheid tusschen tweeërlei personen: de één altoos wat men noemt bij de pinken, wakker, beziel, scherp vooruitziend, en bijna nooit door de toekomst verrast; de ander daarentegen meestal suferig en soezend, handelend zonder na te denken en de onbedachtzaamheid in eigen persoon.

Die onnadankendheid, die onbedachtzaamheid is bij zulk een tot hebbelijkheid geworden. Hij is door opvoeding, door slap zich aan te stellen, door zich niet in te spannen, zoo droomerig en zoo onbeholpen geworden; en nu is het voorzeker voor zulk een onmogelijk, om plotseling en opeens zijn natuur te verzetten en zich tegen elke onbedachtzaamheid te wapenen. Dat kan in zulk een toestand niemand. Maar wat hij wel kan, is: hij kan inszien, dat hij in zulk een toestand niet mag berusten; en om uit dien toestand uit te komen is het eerste, dat hij er het *willende* van erkent.

Een ieder is verplicht en van Godswege gehouden de gaven en krachten van zijn geest te oefenen, ze door oefening op volle kracht te brengen, en ze in elk gegeven geval juist en ten volle aan te wenden. En wie dat doet, handelt nooit in zondigen zin onbedachtzaam.

Wie daarentegen het werk van zijn geest laat roesten, en als het stroef wordt er geen olie in druppelt, er is zelf schuld aan, zoo het er niet gegeven oogenblik niet werkt. Wie des avonds vergat zijn uurwerk op te winden, heeft het zichzelf te wijten, als het hem des morgens den tijd niet meer aanwijst.

We kregen onze oogen om te zien en onze ooren om te hooren; en zoo ook ontvingen we geestelijke organen, om scherp in te leven in

onze omgeving, met de omstandigheden te rekenen en de gevolgen te voorzien.

Wie bij het naar bed gaan de kraan van het gaslicht overdraait, en 's nachts benauwd wakker wordt, omdat heel het vertrek met gas gevuld is, en zelf nog het leven afbrengt, maar zijn kindeke reeds dood in de wieg vindt, heeft door onbedachtzaamheid schriklijk gezondigd. Maar ook wie onbedachtzaam een verkeerd persoon in zijn huislijk verkeer toelaat, en daardoor oorzaak wordt dat zijn volwassen zoon of dochter in de ziel wordt vergiftigd, heeft een ziemoord voor God begaan.

Er zijn tijden en oogenblikken, dat bijna een eider wakker, vindingrijk en dapper wordt. Zie het maar bij brand die uitbreekt, bij pest die rondwaart, bij oorlog die woedt. Dan staat men verbaasd over de klaarheid van veler inzicht en over de flinkheid waarmee ze optreden. In de dagen van de reizenwondering onder vaderen zijn daardoor ook op onze erve wonderen verricht. Hieruit nu blijkt overtuigend, hoe ook die half-suffende en droomerige personen die zichzelf in hun slappe onbedachtzaamheid behaagden, als het moet, wel terdege kunnen opstaan uit hun slaperigheid, en dat ze vanzelf wakker worden en hun oogen gebruiken, zodra maar een hooger belang ze aandrijft, hen prikelt en hen zichzelf doet overtreffen.

Welu, dat hooger belang biedt de Schrift u daarin, dat ze u in de onbedachtzaamheid *zonde voor God* doet zien; dat ze u aanzegt hoe dit laten roesten van uw geestelijk werktuig u schuldig voor God stelt; en hoe al uw slappe hebbelijkheid een bederf van uw persoon, een verzwakking van uw karakter, een demping van uw levensernst, een knakken van uw geloof en een niet-gebruiken van de door God u verleende gaven is, die de heilige God u als *sande* toerekent.

Nu zet ge hierin uw persoon niet plotseling om. Slappe hebbelijkheid is langzaam opgekomen, en gaat alleen door gestadige, volhardende, aanhoudende bestrijding er weer uit.

Maar het begin moet dan toch zijn, dat ge ophoudt uw geestelooze onbedachtzaamheid te verontschuldigen, en dat ge ernst gaat maken met de onderwijzing van God in zijn Woord, die u aanzegt, dat elke onbedachtzaamheid u tot zonde moet worden; een zonde die u voor God wel terdege schuldig stelt; die ge Hem hebt te belijden; en waarvoor ge Hem om vergiffenis hebt aan te roepen.

Dit is het punt van ommekeer. Niet langer uw onbedachtzaamheid goedpraten, maar er u zelve over aanklagen. Er geen oogenblik langer vrede mee hebben, maar ze als een omwinding die uw handen bond en uw voeten belemmerde, van u afwerpen.

En dan op uzelven toelen, en van Sabbath op Sabbath nagaan, wat ge gevorderd zijt. In huis u vader of moeder, uw man of vrouw tot bondgenoot maken in dezen strijd, om u te waarschuwen, om u aan uzelven te ontdekken, en u aan te moedigen zoo ge voortuitwaamt, of u te bestraffen zoo ge weerinzinkt.

Er zijn onbedachtzaamheden die in hun onbedachtzaamheid gestorven zijn. Maar er zijn er ook, die met Gods hulpe deze zonde ten slotte glorieus overwonnen.

Moge die heilige zelfoverwinning ook uw deel zijn!

Amsterdam, 2 Sept. 1904.

Na de rust.

Het vriendelijk woord, dat Christus na de eerste vermoedende zendingssins zijnen discipelen toeriep: rust een weinig, heeft betekenis voor heel ons menscheijk leven.

De veer kan niet altoos gespannen zijn. De mensch is geen machine, die dag en nacht door werkt. God zelf, die na den scheppingsarbeid rustte van zijne werken, heeft den rustdag ingesteld, opdat zijn menschenkind ook in dat opzicht een navolger Gods zou zijn. Er is voor het sociale leven geen rijker zegen dan de sabbath, waarop de last van den arbeid van de moede schouders wordt afgelegd. Waar deze ordinantie Gods geschonden wordt, daar wordt de mensch een slaaf, verarmt de volkswelvaart, vermindert de werkkraacht. Terwijl, omgekeerd, wie Gods gebod ook in dit opzicht eert en onderhoudt, daarin grooten loon vindt.

Voor al voor hen, die gestadig met het hoofd hebben te arbeiden, is die rust een dubbele behoefte. De arbeider, die in het zweet zijns aanschijns zijn brood verdient, moge vaak meenen, dat hersenarbeid geen arbeid is, maar het tal van ongelukken, die wegens te ingespannen studie geknakt werden in hun zenuwleven en een rampzalig bestaan voortlepen, bewijst wel het tegendeel. En ge behoeft het gros onzer boerenarbeiders, met hun forsche gestalten, hun door zon en lucht gebruid gelaat slechts te vergelijken met de tengeren figuur, die bleekelaatskleur, de moeheid van oogopslag, zoo vaak den man van studie eigen, om te gevoelen aan welke zijde de schaal van den arbeid doorbuigt.

Het is daarom zoo uitnemend, dat juist aan deze met geestelijken arbeid bezwaarden een ruimere tijd van rust en krachtherstel wordt geschonken. Onze vacaties op school dienen niet alleen om onzen kinderen de weelde van natuurgenot in den zomer te verzekeren, maar ook opdat zij, die met onderwijs belast zijn, nieuwe kracht kunnen verzamelen. Ons parlement gaat op zomerreces, eer nog de officiële sluiting der Kamers geproclameerd is. Onze predikanten genieten hun „vrije Zondagen", en de catechisaties staan stil. En zelfs burgerde van Engeland uit zich allengs ook in onze handelswereld de gewoonte in, om door beursvacantiedagen aan handelsman en klerk een dag van rust te verzekeren.

Na die rust op kerkelijk en politiek gebied, voor school en universiteit, keert men thans met nieuwe kracht en hogere bezieling aan den arbeid weder. De blik is weer verriuid; menig kwellende zorg wordt lichter gedragen; menig onoverkomelijke hinderpaal blijkt thans bij forscheren aanloop te overwinnen. Het leven tuit zich minder mat en droef, en het oog ziet weer de zonneglansen, die Gods genade uitspreidde op ons pad.

Dankbaar voor den zegen, in die rust ons geschonken, gort ook onze redactie zich

weer aan tot den arbeid. Het werkjaar, dat voor ons ligt, belooft een rijk jaar te zullen worden. In het verschieft daagt reeds de Synode van Utrecht, waarop menige belangrijke beslissing zal moeten genomen worden, die ook door den arbeid der pers dient voorbereid te worden. En niet minder scherp teekent zich reeds aan den horizon af de electorale worsteling, waarvan de Statenverkiezing in dezen zomer ons het voorspel bood. Scherper dan ooit te voren zal in 1905 de strijd zijn, waarbij de handhaving van ons christelijk volkarakter de inzet worden zal. Waar socialen en liberalen thans weer de wapenen blank schuren en het *plan de campagne* opmaken, zou vadzige rust onzerzijds verraad zijn aan de ons heilige banier.

Zoo wacht ons na de rust een rijk jaar. De taak om in ons kerkelijk leven voort te bouwen op den gelegden grondslag. Een gereformeerde kerk, die niet steeds aan het reformeeren blijft, boet haar eere naam in. Dankbaar voor de verkregen winst, blijven we met Paulus naar de volmaaktheid grijpen, waartoe we ook van Christus geroepen zijn.

En de taak tegenover ons volksleven, om weer hoog en klaar boven alle misleidende leuzen het woord onzes Gods te doen weerklinken: Terug, o Nederland, naar de Wet en de Getuigenis, indien ge een dageraad hebben wilt.

De benoemingen.

Het drietal benoemingen aan de Vrije Universiteit, waarmede H. H. Directeuren gedurende de zomervacantie ons verrasten, is met blijde ingenomenheid door heel onze pers begroet.

Te verwonderen is dat niet.

Reeds jaren lang is in volksvergadering en pers aangedrongen op uitbreiding der Universiteit. Dien aandrang hebben we steeds gewaardeerd. Er sprak uit dat dringen liefde voor onze Hoogeschool en haar beginsel. Hoe rijk voorzien de Theologische faculteit ook was, men voelde en sprak het openlijk uit, dat daarmede aan het Universitaire beginsel niet genoeg werd gedaan. Vooral de ernst der sociale kwestie, de meerdere invloed der antirevolutionaire partij op politiek gebied en het gebrek aan mannen, die in parlement en staten onze beginselen konden bepleiten of voor regeringsambten geschikt waren, vroeg om versterking der juridische faculteit. En waar deze aandrang, nu eens vriendelijker dan weder heftiger, steeds beantwoord werd met een vermaan tot geduldig wachten, daar kreeg het soms den schijn, alsof in den kring der Universiteit zelve het hoog belang van deze uitbreiding niet zoo sterk werd gevoeld.

De thans losgekomen benoemingen zullen wel afdoende hebben getoond, hoe onjuist deze schijn was. Zonder toch te veel in te dringen in de historie intime deser benoemingen, zal voor ieder nu wel duidelijk zijn, waarom deze benoemingen niet eerder geschieden konden. Waar de desbevoegde mannen van oordeel zijn, dat onder hun leerlingen uitnemende krachten schillen, daar zou het dwaas zijn door een overrijde benoeming zich de kans af te snijden deze leerlingen, die hun studie nog moeten voltooien, voorgoed aan de Hoogeschool te verbinden. Publiek kon dit van te voren niet gezegd worden; kiescheid verbood dit. Zoo moest de Vrije Universiteit wel geduld oefenen, in het goed vertrouwen, dat hare hope niet beschaamd zou worden.

De versterking der juridische faculteit verblijft ons het meest. Prof. Fabius liet thans in Mr. Diepenhorst een zijner beste leerlingen als hulpe naast zich optreden. Hoe jong hij ook zijn mag, toch heeft deze rechtsgeleerde door zijn optreden op politiek gebied reeds een goeden naam onder ons volk verworven als handig debater en kloek voorstander onzer beginselen. En dat de wetenschappelijke aanleg waarlijk niet ontbreekt, bewees het uitnemend proefschrift *Calvin en de Economie*, dat van breede historische opvatting en principieele klaarheid getuigt.

Mr. Anema neemt een eenigszins andere positie in. Hij is geen leerling der Vrije Universiteit, maar ontving zijn opleiding aan de Leidsche Hoogeschool onder Prof. v. d. Vlugt. Toch kon en mocht dit niet als bezwaar gelden, waar afdoende bleek dat de leerling zich geheel ontworstd had aan het pantheistische idealisme van zijn leermeester, met dezen zelfs meermalen de wapenen kruiste en met steeds klaarder helderheid voor de Calvinistische rechtsbeginselen partij koos. Wie zoo een geestelijke wedergeboorte heeft doorgemaakt en veel wat vroeger hem lief was, prijs gaf omdat hooger beginsel het eische, heeft dubbel aanspraak op de sympathie van ons volk. De vleiedende woorden, waarmede Prof. v. d. Vlugt na deze breuk Mr. Anema als een der knapste koppen van de jonge garde der anti-revolutionaire partij begroette, doen genoegzaam zien, hoe hoog ook buiten onzen kring deze jonge geleerde staat aangeschreven. Voor de Vrije Universiteit is zijn benoeming ongetwijfeld een aanwinst.

Ook de literarische faculteit mag met haar vermeerdering worden geluk gewenscht. Al heeft de werkkring van Dr. R. H. Wolter dusver minder op publiek terrein gelegen, zodat zijn naam nog niet zoo bekend is, toch weet men in wetenschappelijke kringen zeer wel, dat de zoon van Prof. Wolter meer dan één deel van zijns vaders geest heeft geërfd, en was hij de aangewezen man om naast zijn vader op te treden. De hoop lof, door binnen- en buitenlandse geleerden aan het proefschrift van dezen jongen doctor toegekend, bewijst genoegzaam, dat we in hem een pitnemenden phyloloog bezitten, die met alle kracht er voor ijveren zal om den goeden naam, dien de literarische faculteit der Vrije Universiteit besit, hoog te houden.

Door de benoeming van dit drietal jonge

geleerden heeft de Vrije Universiteit hun zeker een groot blijk van vertrouwen geschonken. Maar afgaande op wat dusver door hen geleverd werd, mag het vertrouwen worden gekoesterd, dat zij zich geheel aan de wetenschap zullen geven, voor de Calvinistische beginselen, die hun lief zijn, niet eere het geestelijk zwaard zullen voeren, en aldus toonen zullen den ridderslag waard te zijn, die hun geschonken werd.

Calvin en de Economie.

Ook in ons blad mag niet achterwege blijven een bespreking van de dissertatie, waarmede Mr. P. A. Diepenhorst tot doctor in de Rechtswetenschap aan de Vrije Universiteit promoveerde.

Onder de dusver verschenen juridische dissertaties aan de Vrije Universiteit bekleedt dit proefschrift zeker een ereplaats, zowel om de actualiteit van het onderwerp als om de breede historische opvatting.

Het sociale vraagstuk, dat zoo nauw met de economie samenhangt, staat in den strijd der meeningen op den voorgrond. Hier vooral moet partij gekozen worden. En wie daarbij zich alleen leiden laat door het belang der politieke partijverhoudingen en niet door praktijk tot den bodem der beginselen, loopt telkens gevaar links of rechts af te dwalen.

Nu heeft Mr. Diepenhorst er niet aan gedacht zelf een Calvinistische economie te geven. Voor een proefschrift ware dat te hoog gemikt. Maar hij heeft — en daarin ligt de verdienste van zijn arbeid — aangegeven, hoe het Calvinisme bij monde van Calvin wel degelijk beginselen geponeerd heeft, die voor den heelen opbouw der economie van het hoogste belang zijn.

Natuurlijk is hierbij niet de bedoeling geweest, en Mr. Diepenhorst zelf spreekt dit onbewimpeld uit, alsof in terugkeer tot Calvin het einde van alle wijsheid lag opgesloten. Een goed Calvinist aanvaardt dankbaar het meerdere licht, dat God sinds Calvin in den loop der historie ontstak. Van repristinatiezucht is dus geen sprake. De wetten, door Calvin geïnspireerd tegen weelde en overdaad, mogen voor het Genève van dien tijd waarde hebben gehad, maar zouden in onze dagen in dien vorm een onmogelijkheid zijn.

Maar wel heeft Mr. Diepenhorst volkomen terecht gevoeld, dat Calvin niet alleen theoloog, maar ook uitnemend staatsman was, die door zijn grondige juridische studien volkomen berekend was ook op dit gebied als autoriteit op te treden. Een juridische studie van Gereformeerde zijde zal daarom altoos moeten beginnen met bij Calvin het uitgangspunt te zoeken, den gouden draad, waaraan voortgesponnen worden moet.

Gemakkelijk was de taak van den onderzoeker hierbij niet. Nog daargelaten dat van een afzonderlijke wetenschappelijke beoefening der economie in Calvin's dagen geen sprake was, heeft Calvin op juridisch gebied nooit een afgerond systeem gegeven. Wie Calvin's beginselen op dit terrein wil leeren kennen, moet zich dus de moeite gunnen uit den schat van zijn thetische en exegetische werken uit te zoeken wat voor dit onderwerp van belang is. Daarbij komt de rijke verzameling van Calvin's brieven, die door de uitgave van Baun, Curtis en Reuss thans gepubliceerd is. Terwijl eindelijk de wetgeving van Genève, voor zoover deze onder Calvin's leiding tot stand kwam, mede als kenbron dienst moet doen.

Mr. Diepenhorst heeft de resultaten van dit omvangrijke onderzoek neergelegd in vier hoofdstukken, waarin achtereenvolgens behandeld wordt wat Calvin leerde over de *rente*, *koophandel* en *menschelijk beroep*, *weelde* en *communisme*. Menige onjuiste opvatting over Calvin, die nog steeds de ronde doet, wordt hier op afdoende wijze weerlegd. Reeds in dat opzicht heeft Mr. Diepenhorst recht op de waardeering van ieder, die Calvin lief heeft. Maar veel hooger betekenis heeft zijn arbeid, omdat hij klaar en duidelijk heeft aangegeven, hoe Calvin, door juist de Schrift uit te leggen, het renteverbod der Roomsche kerk heeft teniet gedaan en aan den handel nieuwe banen geopend heeft; hoe hij het menschelijk beroep en den koophandel weer als Goddelijk beroep in eere bracht tegenover de eenzijdige spiritualistische opvatting van velen in zijn dagen; hoe hij weelde en overdaad tegenging, waardoor de ongelijkheid der standen noodeloos verscherpt werd, en tegelijk heeft geijverd tegen een communisme, dat onder Christelijken dekmantel, het privaateit wilde opheffen. Terwijl in een zeer bezielend slotwoord er op gewezen wordt, hoe het diepere beginsel, dat Calvin dreef, aan al deze uitspraken op economisch gebied ten grondslag ligt en ze daarom blijvende waarde hebben ook voor onzen tijd.

Zoo dijde dit proefschrift tot een lijvig boekwerk van meer dan driehonderd pagina's uit. Het is te betreuren, dat een inhoudsopgave ontbreekt, waardoor het naslaan niet gemakkelijker wordt. Maar wie dit werk doorleest en bestudeert, zal dankbaar zijn voor het licht, dat hier over Calvin's beginselen ontstoken wordt, en te meer de uitnemende gave waardeeren, die God ons in Calvin geschonken heeft.

De Haagse Synode.

De jubelkreet, dat de Haagse Synode om was en voortaan de heerschappij der modernen in de Hervormde Kerk voor goed gebroken was, is al lang verstomd.

De Synode die dit jaar saamkwam, begon met niet den Haagse hofpredikant Dr. van der Flier, maar den modernen predikant der Waalse gemeente te Leiden, Chavannes, tot haar voorzitter te benoemen. Een da capo van het presidium van Ds. Perk, alleen met dit onderscheid dat Ds. Perk tot de mee-

behoudende modernen behoorde, terwijl Ds. Chavannes een zeer geavanceerd type vertoont.

Dat van een Synode onder zulke auspiciën begonnen, niets te wachten viel voor de Gereformeerde actie, was duidelijk. Men bracht den tijd zoek met allerlei financiële quaesties, beheerregelingen en reglementsveranderingen, waarvan het verslag in de pers zoo onbeduidend was, dat het niemand interesseerde. Van hogere bezieling, van heilige geestdrift was op deze Synode geen spoor te ontdekken. Ze ging heen zonder dat ze zelfs de oppervlakte van het water van ons volksleven rimpelen deed. Een caratuur van wat zich zelf de volkskerk noemt en meent de geestelijke leiding van ons volk in handen te hebben.

Degenen, die van zulk een Synode een reorganisatie der kerk verwachten, zijn dan ook opnieuw deernig bedrogen uitgekomen. Men kan evengoed aan den Paus van Rome vragen, de Roomsche kerk in gereformeerden trant te hervormen. En of men nu al aanvoert, dat de aanhoudende smeebede der verongelijkte weduwe ten slotte zelfs het hart van den onrechtvaardigen rechter vermurde, dat baat niet, omdat van de Haagse Synode gevraagd wordt wat ze krachtens haar levensbeginsel niet schenken kan: een vernietiging van het hiërarchisch kerkbestuur, waaraan ze zelf haar oorsprong heeft te danken.

Men vergist zich dan ook ten eenenmale wanneer men meent, dat deze Synode althans één stap in de goede richting deed door op het voorstel tot herstel der theologische faculteit in te gaan. De Synode heeft, gelijk Dr. Schokking in de *Gereformeerde kerk* terecht opmerkte, dat voorstel met bijna algemeene stemmen van de hand gewezen. Aan de uitnodiging van den Minister, dat men van Hervormde zijde in een klaar en duidelijk voorstel zijn wenschen belichamen zou, werd niet voldaan; wat ook niet anders te verwachten was van een Synode, waarin de moderne richting, wier troetelkind de bestaande faculteit van godsdienstwetenschap is, den schepter zwaait.

Wat de Synode besloot was een daad van hostiliteit. Zodra het wetsontwerp tot reorganisatie van het Hooger Onderwijs wordt ingediend, zal de Synode in buitengewone zitting saamkomen, om met de hoogleeraren in de theologie haar houding tegenover dat wetsontwerp vast te stellen. En wie den geest kent, die thans in de Synode den toon aangeeft, behoeft niet te twifelen hoe dit oordeel uitvallen zal. Al wat dienen moet om de Gereformeerde gezindheid in de Hervormde Kerk te handhaven, is voor deze Synode contrabande.

Voor onze Gereformeerde broeders in de Hervormde Kerk bracht zoo ook deze Synode weer een bittere ontgoocheling.

Zal het resultaat zijn, dat men met antinomiaansche gelatenheid zich bij de besluiten der Synode neerlegt en in „stille zijn" zijn kracht zoekt?

Of zal eindelijk worden ingezien, hoe diep de smaad is, Christus, den Koning zijner Kerk, aangedaan door de onderwerping aan een bestuur, dat met Zijn Woord niet rekent, en daarom de moed worden gegrepen om te breken met een macht, die en de kerk en ons volksleven verderft?

Replik.

Nu *De Heraut* weder in vol formaat vermaant verschijnt, haasten we ons de repliek op te nemen, die de heer Benschop ons zond over de vraag, of de Roomsche Kerk leert, dat de genadewerking van het sacrament afhankelijk is van het geloof van hem, die het sacrament ontvangt.

De heer Benschop antwoordt ons dit:

Geëerde Redactie,

Uit uw welwillend antwoord op mijn ingezonden schrijven van 26 Juni, blijkt mij een keer te meer, hoe uiterst moeilijk andersdenken den onse leer weten te verstaan.

Ik had bewerd, dat volgens de Roomsche leer, het geloof een volstrekt noodzakelijke vereische is voor het ontvangen der sacramentele genade. U stelt hiertegenover het getuigenis van verschillende Roomsche theologen, die uitdrukkelijk beweren, dat ook ongelooften geldig sacramenten kunnen ontvangen.

Maar, geëerde Redactie, vergun mij u op te merken, dat dit buiten de quaestie is. De vraag is niet, of men zonder geloof *geldig* een sacrament kan ontvangen, maar of men zonder geloof de *genade* van het sacrament kan deelschichtig worden. Bepaaldelijk dit heb ik ontkend en blijf ik ontkennen. Geen enkele Roomsche theoloog zal zulks toegeven. Allen leeren eenparig, dat dit volstrekt onmogelijk is. Immers de heiligmakende genade, die men door het sacrament deelschichtig wordt, is niets anders dan eene mededeeling der bovennatuurlijke gerechtigheid of eene vermeerdering daarvan. Maar die rechtvaardigmaking kan volgens alle godgeleerden nooit geschieden zonder geloof. Het geloof is het begin en de wortel van alle rechtvaardigmaking, gelijk o. a. het concilie van Trente op gezag der H. Schrift uitdrukkelijk heeft verklaard.

Het zinnetje, dat u aanhaalt uit Mannens, waarin deze zegt, dat om aan de vrucht van het Allerh. Sacrament der Eucharistie of des avondmaals deelschichtig te worden, althans eenige *intentie* of *will* vereischt wordt om dit Sacrament te ontvangen, bewijst niets. Mannens zegt immers niet, dat hiervoor *alleen* of *uitsluitend* die intentie vereischt wordt, en niets anders? Hij had gezegd, dat voor de *gelidheid* van alle sacramenten, in hen die ze ontvangen, eenige intentie of wil om ze deelschichtig te worden, gevorderd wordt. Dit geldt, zoo had hij er bijgevoegd, nochtans niet voor het sacrament der Eucharistie, omdat dit reeds aanwezig is, reeds een geldig sacrament is, vóór het wordt ontvangen. Terloops merkt hij hierbij op, dat nochtans voor de *fructus* (niet voor de *valida*) susceptio van dit sacrament, toch ten minste *eenige* intentie vereischt wordt. Hiermede sluit hij nu toch waarlijk niet uit, dat er nog andere gesteltenissen vereischt worden?

Hij zegt dit trouwens elders zoo uitdrukkelijk mogelijk. U leze bijv. het volgende nummer bladzijde 217 no 373 en bijzondere no 210, III, 1, en no 303. Heel bijzonder raad ik u ook de

lezing aan v een zeer bek van den ter

Maar de l Deze ontvan de heiligma dat wel zon

Nu ja, ik kunnen mak de wettighe daaraan toe ontzeigt, me

Daarenbov dat ook del zonder gelo de habitus f

Mijn stel handhaaf, vangen der Sacrament v van het gel de sacra alleen heb

Christus — een conditio der Sacrame

Iemand, f van ongeloo vangen der ieder geval

Verg. Mant theoloog die

Zou u mij op Scotus, Scotus op is, en ik zo naar de zo

G. Kramer: geboorte", b de onjuiste

Hopende genoegzaam ware hoogst

Amst, 11 Ju

P.S. Ik v artikelen o door mij u titeld: „En met het oog de vereenig

De onde

hier maald de vrucht sacrament, verwijt van dit verschil was, gaat kelijk op d theologen het sacra maar voor ook al we gevat dan

Toch ho voeld, dat bij den kis punt ligt

toch de vr dat de do voor het l om het e doopsopvat de doop

genade, w genadewer lgt „Doop kerken w gevraagd, dat hun ki

Terwijl da leert, dat l Christus a vende, niet ad homine

En even hout, dat doop de l deelt. War zelve is te sacrament, dus ex o gesteldheid geesicht.

We mo tegenstand schonken nader toe veilig kan

Dr. H. in de Ge rede, door houden.

Geesink e wijkt van moet heb

zijn bede strueeren, worden m gereforme de uitspra

En even een Hoog ginsel uij kan dult

Wanneer heeft ged hoogleera en de daa

dan kan haar ook dan zulk ontzotten.

Zijn b zulk een den zool niet geval geantwoot zijn mee

voordrage denkelijk. Kuypen r Vrije Un ontrent

kondigd, woording

Deze l critiek er viteit va wordt. l